

basın açıklamaları...

YARIN İÇİN ÖRGÜTLENELİM, ELLERİMİZİ BIRAKMAYALIM...

Şimdi artık tek bildiğimiz
DİRENMEK ve MÜCADELE ETMEKTİR.

Dünü kaybettik belki ama yarını kazanabiliriz, yeter ki
örgütlenelim, ellerimizi bırakmayalım...

ASLA YALNIZ YÜRÜMEYECEĞİZ!

YARIN İÇİN ÖRGÜTLENELİM, ELLERİMİZİ BIRAKMAYALIM...

1857`de New York`ta bir tekstil fabrikasında çıkan yangın bugün tüm baskılara rağmen, OHAL`e rağmen kadınların yüreklerinden sokaklara taşı. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü`ne yaklaşırken tüm yurttaki kutlamalar başladı. 4 Mart`ta Ankara ve Çorlu`da ise kadınlar polisin küfürleri, sözlü tacizi, gazlı, coplu işkencesiyle, gözaltılarla karşılaştılar. Bir buçuk asır önce New York`ta kadınları diri diri yakanlar ile dün Ankara`da kadınlara saldıranlar aynı zihniyet, aynı erk, aynı erkekliktir.

Eşit iş, eşit ücreti, insanca yaşam ve ÖZGÜRLÜK için çıkılan bu yolda verdiğimiz mücadele sadece kadın özgürlük mücadelesi değildir. Bu bir yaşam mücadelesidir, çünkü biz biliyoruz ki Kadın özgürleşmeden bir ülke özgürleşemez. Yarınımızı korumak için, çocuklarımıza insanca ve onurlu bir gelecek bırakabilmek için direnişten ve mücadeleden

asla vazgeçmeyeceğiz.

Değişmeyen tek şey; Cinayet, İstismar ve Şiddet...

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu verilerine göre 2017 yılında "409 kadın erkekler tarafından öldürüldü, 387 çocuk cinsel istismara uğradı, 332 kadına cinsel şiddet uygulandı." Giderek artmakta olan cinsel şiddet, istismar ve cinayet 2018 yılında da durmadı ve 2018 yılının ilk iki ayında 75 kadın cinayeti yaşandı. Sadece Şubat ayında kayıtlara geçen 47 kadın cinayeti gerçekleşti. Dün de söylemiştik bugün de bir kez daha altını çiziyoruz, bu cinayetlerde tek suçlu eylemi gerçekleştiren değil; takım elbise giydiği için indirim uygulayan, istismarlarda küçücük çocukların rızasını arayan yargı; bir kereden bir şey olmaz diyen iktidardır. Bu cezasızlık ve adaletsizlik ortamı, devletin ve toplumun her kademesindeki dinci gerici dönüşüm ile kadınlar için gitgide nefeslerinin kesilmesi anlamına gelmektedir. Çocuklarımızın tarikat-cemaat yurtlarına mecbur bırakılması, zorunlu eğitimin orta kademesinden itibaren imam hatip okulları dayatmaları ile özellikle emekçi çocukları kısıp alınmaktadır. Daha soyut düşünce evresine geçmemiş anaokulu çocuklarına dini ritüelleri ve toplumsal cinsiyet rollerini dayatan sınıf içi etkinlikleri, imam nikâhı mizansenleri ve toplu cami ziyaretleri yakın zamanda gündemlerimize giren haberler arasındadır. Bir kadın sağlık çalışanı çalıştığı hastanede yaşanan çocuk gebelikleri ile ilgili basına bilgi verdiği için neredeyse vatan haini ilan edilmiş ve yine aynı esnada meclis sıralarında müftülere nikâh yetkisi verilmesi için düzenleme yapılmaya çalışılmıştı.

Tüm bu kara tablo karşısında bu ülkenin onurlu kadınları kendi öz dayanışmasına sarılıyor, OHAL düzeni ile mücadele ediyor; ağacına, toprağına, deresine sarılıyor, memleketi parsel parsel satan rant düzeni ile mücadele ediyor; çocuklarının aydınlık geleceği için bilime ve tekniğe sarılıyor, dinci gerici eğitim sistemi ile mücadele ediyor; bu ülkenin onurlu kadınları birbirine sarılıyor, birbirinden aldığı güçle bu zifiri karanlık ile mücadele ediyor.

Şimdi artık tek bildiğimiz DİRENMEK ve MÜCADELE ETMEKTİR. Dünü kaybettik belki ama yarını kazanabiliriz, yeter ki örgütlenelim, ellerimizi bırakmayalım...

ASLA YALNIZ YÜRÜMEYECEĞİZ!

TMMOB ELEKTRİK MÜHENDİSLERİ ODASI

ANKARA ŞUBESİ 24.DÖNEM YÖNETİM KURULU

TMMOB KADIN ÇALIŞMA GRUBUNDAN ANADOLU ÜNİVERSİTESİ AÇIK ÖĞRETİM FAKÜLTESİ DEKANLIĞI'NA AÇIK MEKTUP

Dün ve bugün, basında ve sosyal medyada, Anadolu Üniversitesi Açık Öğretim Fakültesi'nin 14-15 Nisan tarihlerinde gerçekleştirdiği sınavda toplumsal cinsiyet eşitliği ilkesine aykırı ve cinsiyetçi bir soruya yer verildiğine dair bazı paylaşımlara rastlanmıştır.

Bu paylaşımlardan, söz konusu sınavda "Hangisi kadının daha çok evde yaptığı işlerle uyumlu ya da evdeki sorumluluklarını aksatmayacak işler arasında yer almaz?" sorusu sorulduğu; cevap şıkları olarak "Hemşirelik, hasta bakıcılık, ev temizliği, mühendislik, öğretmenlik" seçeneklerine yer verildiği anlaşılmaktadır.

Öncelikle Anadolu Üniversitesi'nin konuyla ilgili bir açıklama yaparak bu sorunun sınavda sorulup sorulmadığına açıklık getirme yükümlülüğü olduğunu hatırlatırız. Böyle bir soru sorulmuşsa da bu durumda sorunun iptal edilmesi ve tüm kadınlardan özür dilenmesi gerekmektedir.

Neredeyse her gün bir kadının, erkekler tarafından öldürüldüğü, şiddet gördüğü, tacize tecavüze uğradığı bir ülkede kadınların emeğine ve bedenine el koyulmasının temelinde yatan cinsiyet eşitsizliği ile mücadele etmesi gereken bir eğitim kurumunun, bu eşitsizliği pekiştirecek ve meşrulaştıracak bir tavır sergilemesi kabul edilemez.

Bir eğitim kurumunun, bir üniversitenin, kadınları özel alana, ev işi ve çocuk bakımı gibi haneye ait işlere sıkıştıran, kamusal alana erişimlerini engelleyen ya da ancak belirli kodlar içerisinde yer almasına izin veren ataerkil ideolojinin taşıyıcısı/savunucusu olması kabul edilemez.

Biz kadınlar mühendis de oluruz, doktor da, kamyon şoförü de marangoz da... Bu meslekleri yapmamıza engel olan, kadın olmamız değil, söz konusu sınav sorusunda ve sorunun altındaki açıklamada da görüldüğü üzere, cinsiyetçi algı ve pratiklerdir. Soru bölümünde bir toplumsal algılamadan ziyade bir hüküm söz konusudur. Çözüm bölümünde ise gerekçe oluşturma telaşıyla sözde toplumsal algı açıklamasına girilmiştir. Ancak cinsiyetçi düşüncenin açıkça dayatması olan bu soru ve açıklaması kadınların mevcut toplumsal hayattaki yerlerinden dahi bihaber olunduğunun göstergesidir.

Denilmektedir ki; "Kadın, toplumda çoğunlukla ev ile ilişkilendirilir; evin, çocukların idaresi ve ev işlerini (yemek, temizlik vb.) kadın tarafından üstlenilir. Mühendislik, kadının bu işlerini aksatmasına yol açacak bir meslek dalıdır".

Eşitsizlikler üzerine kurulu bu sistemde, ataerkinin bugün halen kadını haneye dair yaptığı işlerle özdeşleştirdiği ve bu işlerden kalan zamanlar için "ikincil" işlere yönlendirmeye çalıştığı bilinen bir gerçektir. Ancak, cevap şıkları arasında yer alan hemşireliği meslek olarak seçen bir kadın ile mühendislik mesleğini seçen bir kadın arasında "ev sorumluluklarını aksatması" çerçevesinde nasıl bir fark olduğu izaha muhtaçtır.

Burada esas sorun iş ve özel alan arasındaki çatışmadır. Bu çatışmanın çözülmesi ise ancak ve ancak cinsiyet eşitliği temelinde politikaların uygulanması ile mümkündür.

Mesela, haneye ve çocuk bakımına ait tüm işlerin kadın ve erkeklerin ortak sorumluluğu olduğu algısının yaygınlaştırılması ve gerekli mekanizmaların geliştirilmesi ile...

Mesela, anneden babaya devredilemez ve ücretli ebeveyn izni uygulamasının başlatılması ve erkeklerin bu konuda teşvik edilmesi ile...

Mesela, çocuk bakımı için ulaşılabilir kreş ve bakım evi alternatiflerinin yaratılması ile...

Kadınlar hayatın her alanında vardır ve var olmaya da devam edecektir. Mühendislik mesleğini seçen biz kadınlar da, bizi ev içi köleliğe mahkûm etmeye çalışan zihniyete inat, şantiyelerde, maden ocaklarında, fabrikalarda, sanayi bölgelerinde var olmaya devam edeceğiz. Cinsiyet eşitsizliğini doğallaştıran ve yaygınlaştıran politikalar yerine, cinsiyet eşitliğini temel alan politikaların geliştirilmesi hükümetlerin sorumluluğudur. Bir devlet kurumu olarak üniversiteler de bu sorumluluğun başat taşıyıcılarıdır. Anadolu Üniversitesi'ne ve benzeri uygulamalar gerçekleştiren diğer tüm devlet kurumlarına bu sorumluluklarını hatırlatmayı bir görev addediyoruz. Meselenin takipçisi olacağımızı kamuoyunun bilgisine sunuyoruz.

TMMOB Kadın Çalışma Grubu

